

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS (ceturtā palāta)

2006. gada 31. janvārī*

Lieta T-48/03

Schneider Electric SA, Rieijmalmezona [*Rueil-Malmaison*] (Francija), ko sākotnēji pārstāvēja A. Vinklers [*A. Winckler*], M. Pitī [*M. Pittie*] un E. de la Serrs [*É. de La Serre*], advokāti, pēc tam Pitī un Vinklers,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja P. Olivers [*P. Oliver*] un F. Leljevrs [*F. Lelièvre*], pēc tam P. Olivers un O. Beinē [*O. Beynet*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

par prasību atcelt, pirmkārt, Komisijas 2002. gada 4. decembra lēmumu sākt koncentrācijas darījuma starp *Schneider* un *Legrand* (lieta COMP/M.2283 —

* Tiesvedības valoda — franču.

Schneider/Legrand II) detalizētu pārbaudi un, otrkārt, Komisijas 2002. gada 13. decembra lēmumu izbeigt šī darījuma kontroles procedūru.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: tiesneši I. Legāls [*H. Legal*], P. Mengoci [*P. Mengozzi*] un I. Višņevska-Bjalecka [*I. Wiszniewska-Bialecka*],
sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*]

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Prāvas priekšvēsture

- ¹ Saskaņā ar Padomes 1989. gada 21. decembra Regulu (EEK) Nr. 4064/89 par uzņēmumu koncentrācijas kontroli [OV L 395, 1. lpp.; labojumi OV 1990, L 257, 13. lpp., redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 1997. gada 30. jūnija Regulu (EK) Nr. 1310/97 (OV L 180, 1. lpp.); turpmāk tekstā — “Regula Nr. 4064/89”] *Schneider Electric SA* (turpmāk tekstā — “*Schneider*” vai “prasītāja”) un *Legrand SA*, divi Francijā nodibināti uzņēmumi, kas darbojas elektrības apgādes nozarē, 2001. gada 16. februārī informēja Komisiju par *Schneider* projektu — izteikt publisku piedāvājumu par akciju apmaiņu attiecībā uz visiem *Legrand* vērtspapīriem (turpmāk tekstā — “Darījums”).

- 2 Atbilstoši 2001. gada 12. janvāra vēstules, ar kuru apmainījās abu sabiedrību vadītāji, 1.7. punkta noteikumiem:

“[..]

[*Schneider*] un *Legrand* darīs visu, lai iegūtu Eiropas Komisijas atļauju visīsākajā termiņā un tostarp Eiropas Komisijas [veiktās] [*Schneider*] un [*Legrand*] tuvināšanas pārbaudes procedūras ietvaros ievēros šādus principus:

[..]

- iv) *Legrand* valdes priekšsēdētājs būs personīgi saistīts ar jebkura Eiropas Komisijai ierosinātā risinājuma izstrādi, it īpaši gadījumā, kad ar Eiropas Komisijas sniegto atļauju šim Darījumam tiek prezumēta investīciju atsaukšana;
- v) jebkādu saistību attiecībā uz *Legrand*, lai kāda tā arī būtu, un it īpaši par jebkādu saistību neveikt investīcijas par vienu vai vairākiem aktīviem (tai skaitā dalības), kuru turētāja ir *Legrand* vai kāda no tās filiālēm, neviena no sabiedrībām nevar ierosināt vai par to vienoties bez iepriekšējas *Schneider* un *Legrand* valdes priekšsēdētāju piekrišanas, lai panāktu līdzsvarotu investīciju atsaukšanas nodalīšanu starp abām grupām.

[..]”

- 3 2001. gada 30. martā Komisija sāka Darījuma detalizētu pārbaudi saskaņā ar Regulas Nr. 4064/89 6. panta 1. punkta c) apakšpunktu.
- 4 Regulas Nr. 4064/89 7. panta 3. punkts atļauj rīkot paziņotus publiskus konkursus [publiskus piedāvājumus] par akciju apmaiņu, ar nosacījumu, ka netiek izmantotas balsstiesības, kas saistītas ar nopirktajām akcijām. *Schneider* savu publisko piedāvājumu par akciju apmaiņu izteica 2001. gada 21. jūnijā un noslēdza to tā paša gada 25. jūlijā.
- 5 2001. gada 6. augustā biržas darījumu komisija pieņēma atzinumu par *Schneider* izteiktā *Legrand* vērtspapīru apmaiņas publiskā piedāvājuma galīgo rezultātu. *Schneider* bija ieguvusi 98,7 % no *Legrand* vērtspapīriem, tomēr bez tiesībām izmantot atbilstošās balsstiesības.
- 6 Pēc tam, kad tā divas reizes bija noraidījusi *Schneider* ierosinātos pārkāpuma novēršanas pasākumus, lai panāktu Darījuma saderīgumu ar kopējo tirgu, Komisija ar 2001. gada 10. oktobra lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz Regulas Nr. 4064/89 8. panta 3. punktu, atzina Darījumu par nesaderīgu ar kopējo tirgu (turpmāk tekstā — “lēmums par nesaderību”).
- 7 Pēc *Schneider* 2001. gada 22. novembrī iesniegtās prasības Komisija 2001. gada 4. decembrī pieņēma lēmumu, kas atļāva *Schneider*, pamatojoties uz Regulas Nr. 4064/89 7. panta 4. punktu, izmantot balsstiesības, kas saistītas ar tās dalību *Legrand*, ar *Schneider* ieceltā pilnvarnieka starpniecību un atbilstoši nosacījumiem pilnvarojuma līgumā, ko apstiprinājusi Komisija.
- 8 2001. gada 10. decembrī *Schneider* un *Salustro Reydel Management*, pilnvarnieks, noslēdza pilnvarojuma līgumu.

- 9 2001. gada 13. decembrī *Schneider* Pirmās instances tiesā cēla prasību atcelt lēmumu par nesaderību (lieta T-310/01).
- 10 Tā kā lēmums par nesaderību tika pieņemts pēc abu uzņēmumu apvienošanās, Komisija, pamatojoties uz Regulas Nr. 4064/89 8. panta 4. punktu, 2002. gada 30. janvārī pieņēma lēmumu, ar kuru tika uzdots nodalīt *Schneider* no *Legrand* deviņu mēnešu termiņā, kas beidzās 2002. gada 5. novembrī, neļaujot *Schneider* veikt atsevišķu nodalīšanos no noteiktām *Legrand* darbībām (turpmāk tekstā — “lēmums par [uzņēmumu] sadalīšanu”).
- 11 2002. gada 18. martā *Schneider* cēla prasību atcelt lēmumu par [uzņēmumu] sadalīšanu (lieta T-77/02) un pieteikumu par šī paša akta izpildes apturēšanu (lieta T-77/02 R).
- 12 2002. gada 23. aprīļa pagaidu noregulējuma tiesas sēdes rezultātā Komisija pēc *Schneider* lūguma piekrita līdz 2003. gada 5. februārim pagarināt termiņu, kāds bija noteikts abu uzņēmumu sadalīšanai.
- 13 Tā rezultātā *Schneider* atteicās no sava pieteikuma par lēmuma par [uzņēmumu] sadalīšanu izpildes apturēšanu.
- 14 *Schneider* sagatavoja cesiju, kas īstenojama gadījumā, ja tās prasības tiktu noraidītas, uzskatot, ka nav iespējams paildzināt nenoteiktības laikposmu attiecībā uz *Legrand* turpmāko nākotni pēc 2002. gada 10. decembra.

- 15 2002. gada 26. jūlijā *Schneider* ar konsorciju, ko veidoja sabiedrības *Wendel Investissements* un *Kohlberg Kravis Roberts & Co.* (turpmāk tekstā — “*Wendel/KKR* konsorcijs”), noslēdza līgumu par *Legrand* cesiju (turpmāk tekstā — “cesijas līgums”). Šis līgums, kuram vajadzēja tikt izpildītam vēlākais līdz 2002. gada 10. decembrim, ietvēra klauzulu, kas ļāva *Schneider*, samaksājot kompensāciju par līguma laušanu, kas varēja sasniegt summu 180 miljonu EUR apmērā, lauzt [līgumu par] cesiju līdz 2002. gada 5. decembrim gadījumā, ja Pirmās instances tiesa atceļ lēmumu par nesaderību.
- 16 2002. gada 12. septembrī *Schneider* informēja Komisiju par savu cesijas projektu.
- 17 2002. gada 14. oktobrī Komisija ierosināto cesijas projektu atzina par saderīgu ar kopējo tirgu.
- 18 Ar 2002. gada 22. oktobra spriedumu lietā T-310/01 *Schneider Electric/Komisija, Recueil*, II-4071. lpp., turpmāk tekstā — “spriedums lietā *Schneider I*”) Pirmās instances tiesa atcēla lēmumu par nesaderību.
- 19 Sprieduma lietā *Schneider I* 464. un 465. punktā Pirmās instances tiesa precizēja:

“464. Saskaņā ar EKL 233. pantu Komisijai [...] ir jāveic pasākumi, kas ietver šī sprieduma par atcelšanu izpildi.

465. Šajos izpildes pasākumos ir jāņem vērā iemesli, kas ir sprieduma rezolutīvās daļas nepieciešamais pamatojums (Tiesas 1988. gada 26. aprīļa spriedums

apvienotajās lietās 97/86, 99/86, 193/86 un 215/86 *Asteris* u.c./Komisija, *Recueil*, 2181. lpp., 27. punkts). Šī sprieduma atbilstīgie pamati nozīmē, ka gadījumā, ja tiek atsākta [Darījuma] saderīguma pārbaude, *Schneider* attiecībā uz skartajiem valstu sektoriālajiem tirgiem, proti, Francijas sektoriālajiem tirgiem, attiecībā uz kuriem [lēmumā par nesaderību] ietvertā ekonomiskā analīze nav tikusi noraidīta ar šo spriedumu, jābūt iespējai pienācīgi aizstāvēties un vajadzības gadījumā ierosināt pārkāpuma novēršanas pasākumus, kas atbilst Komisijas apstiprinātajiem un iepriekš precizētajiem iebildumiem.”

- 20 Ar 2002. gada 22. oktobra spriedumu lietā T-77/02 *Schneider Electric*/Komisija, *Recueil*, II-4201. lpp. (turpmāk tekstā — “spriedums lietā *Schneider II*”), Pirmās instances tiesa attiecīgi atcēla lēmumu par uzņēmumu sadalīšanu, jo tas bija atceltā lēmuma par nesaderību piemērošanas pasākums.
- 21 Komisija *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* publicēja paziņojumu par Darījuma kontroles procedūras atsākšanu (OV 2002, C 279, 22. lpp.). Šajā paziņojumā bija precizēts, ka saskaņā ar Regulas Nr. 4064/89 10. panta 5. punktu pārbaudes termiņi ir piemērojami, sākot ar 2002. gada 23. oktobri, t.i., dienu pēc sprieduma, ar kuru tiek atcelts lēmums par nesaderību, pasludināšanas lietā T-310/01. Komisija arī norādīja, ka pēc iepriekšējās pārbaudes un, neskarot tās galīgo lēmumu par šo jautājumu, Darījums varētu ietilpt Regulas Nr. 4064/89 piemērošanas jomā, un uzaicināja attiecīgās trešās personas tai iesniegt savus varbūtējos apsvērumus par Darījumu.
- 22 Ar 2002. gada 13. novembra vēstuli Komisija informēja *Schneider*, ka Darījums var apdraudēt konkurenci Francijas sektoriālajos tirgos saistībā ar *Schneider* un *Legrand* nozīmīgo tirgus daļu pārklāšanos, ar konkurences starp tiem izzušanu, ar ieinteresētajiem uzņēmumiem piederošo preču zīmju nozīmīgumu, ar *Schneider* un *Legrand* izveidotās [vienotās] organizācijas ietekmi uz vairumtirgotājiem un ar neiespējamību jebkādam konkurentam pretoties *Legrand* konkurences spiedienam līdz Darījuma īstenošanai.

- 23 2002. gada 14. novembrī *Schneider* iesniedza Komisijai priekšlikumu par pārkāpuma novēršanas pasākumiem, kas paredzēti, lai novērstu darbību starp *Schneider* un *Legrand* pārklāšanos skartajos Francijas sektoriālajos tirgos.
- 24 Komisija starp *Schneider* konkurentiem un klientiem veica tirgus aptauju, kas bija paredzēta, lai noteiktu ierosināto pārkāpuma novēršanas pasākumu apjomu. Galīgais termiņš atbilžu sniegšanai uz šīs aptaujas ietvaros nosūtītajām anketām tika noteikts 2002. gada 22. novembris.
- 25 Ar 2002. gada 25. novembra vēstuli *Schneider* norādīja Komisijai, ka, ņemot vērā, ka nebija veikta Darījuma ietekmes pārbaude attiecībā uz katru tirgu atsevišķi, Komisijas 2002. gada 13. novembra vēstulē sniegtie iebildumi paši par sevi un pēc sava apjoma nebija precīzi un nekādi neraksturoja pret konkurenci vērstas ietekmes esamību skartajos tirgos. Turklāt Komisijas izvirzītie vispārējie apsvērumi neatbilda īstenībai. Tādējādi *Schneider* prasīja noraidīt Komisijas izklāstītos iebildumus.
- 26 *Schneider* papildināja savus jau iesniegtos pārkāpuma novēršanas pasākumus ar jauniem priekšlikumiem 2002. gada 27. novembrī un vēlāk — 29. novembrī.
- 27 Ar 2002. gada 29. novembra spriedumu, lemjot pagaidu noregulējuma tiesvedībā par *tribunal de commerce de Nanterre* [Nantēras Tirdzniecības tiesas] pagaidu noregulējuma tiesneša taisītā nolēmuma apelāciju, *cour d'appel de Versailles* [Versaļas Apelācijas tiesa] atzina, ka *Schneider* izteiktie priekšlikumi par cesiju nebija iepriekš saskaņoti ar *Legrand* [valdes] priekšsēdētāju, pārkāpjot 2001. gada 12. janvāra vēstules, kas minēta šī sprieduma 2. punktā, 1.7. punktā minētos noteikumus. Tādējādi *cour d'appel* uzdeva *Schneider* atsaukt izteiktos priekšlikumus par cesiju, par kuriem nebija saņemta *Legrand* [valdes] priekšsēdētāja piekrišana.

- 28 Ar 2002. gada 29. novembra vēstuli Komisija informēja *Schneider*, ka ierosinātie pārkāpuma novēršanas pasākumi nebija pietiekami, lai novērstu visas Darījuma izraisītās problēmas par konkurences apdraudējumu sakarā ar pastāvošajām šaubām par cedēto darbību dzīvotspēju un neatkarību, kā arī par to, ka ar pārkāpuma novēršanas pasākumiem nebija iespējams radīt tādu konkurences spēku, kas varētu stāties pretim *Schneider* un *Legrand* izveidotās [vienotās] organizācijas stāvoklim.
- 29 Ar 2002. gada 2. decembra vēstuli *Schneider* pārmeta Komisijai, ka tā ir apšaubījusi ierosināto pārkāpuma novēršanas pasākumu piemērotību un to, ka ar tiem ir iespējams nodrošināt konkurences stāvokļa saglabāšanu skartajos Francijas tirgos. Saskaņā ar *Schneider* teikto — ļoti vēlajā posmā, kurā notika procedūra, Komisijas nostāja diskusiju [iespējamību] nepadarīja reālāku. Tādējādi, lai izbeigtu nenoteiktību, kādā, kā *Schneider* un *Legrand* uzskatīja, tās atrodas jau vairāk nekā gadu, *Schneider* paziņoja Komisijai, ka ir izlēmusi pārdot *Legrand* konsorcijam *Wendel/KKR*.
- 30 *Schneider* ar 2002. gada 3. decembra telefaksu Komisijai apstiprināja, ka ir izlēmusi pārdot *Legrand* konsorcijam *Wendel/KKR*. Šajā sakarā *Schneider* precizēja, ka saskaņā ar 2002. gada 26. jūlija pārdošanas līguma noteikumiem šīs pārdošanas sakarā no tās vairs netika prasīta nekāda papildu iniciatīva un [šai pārdošanai] bija jānotiek 2002. gada 10. decembrī.
- 31 Ar 2002. gada 4. decembra vēstuli Komisija apstiprināja *Schneider*, ka tās [iesniegtie] priekšlikumi par pārkāpuma novēršanas pasākumiem tādā posmā, kādā bija procedūra, neļāva novērst vērā ņemamās šaubas par Darījuma saderību ar kopējo tirgu saistībā ar tā ietekmi uz vairākiem Francijas sektoriālajiem tirgiem. Tādējādi Komisija paziņoja, ka uzsāk Darījuma detalizētu pārbaudi saskaņā ar Regulas Nr. 4064/89 6. panta 1. punkta c) apakšpunktu.

- 32 2002. gada 10. decembrī *Schneider* cedēja savas [dalības] daļas [sabiedrībā] *Legrand* konsorcijam *Wendel/KKR*.
- 33 Uzskatot, ka *Schneider* vairs nekontrolē *Legrand* un ka līdz ar to Darījuma kontroles procedūrai vairs nav priekšmeta, Komisija ar 2002. gada 13. decembra vēstuli informēja *Schneider* par šīs procedūras pabeigšanu.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 34 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 10. februārī, *Schneider* cēla šo prasību.
- 35 2003. gada 16. aprīlī Komisija iesniedza iebildi par prasības nepieņemamību, pamatojoties uz Pirmās instances tiesas reglamenta 114. pantu.
- 36 *Schneider* savus apsvērumus šīs iebildes sakarā sniedza 2003. gada 18. jūnijā.
- 37 Ar prasības pieteikumu, kas iesniegts 2003. gada 10. oktobrī un reģistrēts ar numuru T-351/03, *Schneider* arī cēla prasību atlīdzināt kaitējumu, kas saskaņā ar tās apgalvojumu tai tika nodarīts sakarā ar Pirmās instances tiesas spriedumā lietā *Schneider I* formāli konstatētajām nelikumībām, kuru sekas ir pastiprinājušas nelikumības, kuras [savukārt] ir skārušas administratīvo procedūru, ko Komisija atsāka sprieduma lietā *Schneider I* un sprieduma lietā *Schneider II* rezultātā.

38 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atzīt prasību par pieņemamu;
- atcelt Komisijas 2002. gada 4. decembra vēstulē ietvertu lēmumu, ar ko sāk Regulas Nr. 4064/89 6. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzēto detalizēto pārbaudi, kā arī Komisijas 2002. gada 13. decembra vēstulē ietvertu lēmumu, ar kuru tā informē *Schneider* par Darījuma kontroles procedūras pabeigšanu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

39 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- prasību noraidīt kā nepieņemamu;
- piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

40 Saskaņā ar Reglamenta 114. pantu, ja, kā šajā gadījumā, kāds no lietas dalībniekiem to lūdz, Pirmās instances tiesa pieņem lēmumu par [ne]pieņemamību, neaplūkojot lietu pēc būtības. Saskaņā ar šī paša panta 3. punktu, ja vien [Pirmās instances tiesa] nelemj citādi, pārējā procesa daļa notiek mutvārdos. Šajā gadījumā Pirmās instances tiesa uzskata, ka tai ir pietiekama informācija, kas iegūta no faktiem un

skaidrojumiem, ko snieguši lietas dalībnieki rakstveida procesa laikā. Pirmās instances tiesa, kuras rīcībā ir visi lēmuma pieņemšanai vajadzīgie fakti, nolēmj, ka nav jāuzklausā lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi.

Par prasības pieņemamību tiktāl, ciktāl tajā vienlaikus tiek prasīts atcelt abus apstrīdētos aktus

41 Ievadam Pirmās instances tiesa atzīmē, ka prasītāja principā var apstrīdēt, kā šajā gadījumā, divus aktus vienā un tajā pašā prasībā (šajā sakarā skat. Tiesas 1959. gada 20. marta spriedumu lietā 18/57 *Nold*/Augstā iestāde, *Recueil*, 89. lpp.).

42 No tā izriet, ka šī prasība ir pieņemama tiktāl, ciktāl tajā vienlaikus tiek prasīts atcelt abus apstrīdētos aktus.

Par iebildes par nepieņemamību pamatotību

43 Iebildes par nepieņemamību pamatojumam Komisija norāda, pirmkārt, ka abi apstrīdētie akti nevar būt prasības atcelt tiesību aktu priekšmets, un, otrkārt, ka prasītājam nav nekādas intereses celt prasību atcelt tiesību aktu.

44 Šajā ziņā ievadam ir jāatgādina, ka saskaņā ar iedibināto judikatūru tikai tos aktus, kuriem ir tādas obligātas juridiskās sekas, kas skar prasītāja intereses, izmainot tā juridisko stāvokli noteiktā veidā, fiziska vai juridiska persona var apstrīdēt saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu (skat. Pirmās instances tiesas 2003. gada 30. aprīļa

rīkojumu lietā T-167/01 *Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke/Komisija, Recueil*, II-1873. lpp., 46. punkts, un tajā minēto judikatūru).

- 45 Kad runa ir par aktiem, kuru izstrāde norisinās vairākos iekšēja procesa posmos, apstrīdamie akti faktiski ir pasākumi, kas galīgi nosaka iestādes nostāju procesa beigās, izslēdzot pagaidu pasākumus, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu un kuru prettiesiskums varētu tikt lietderīgi izvirzīts prasības, kas vērsta pret šo aktu, ietvaros (Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 *IBM/Komisija, Recueil*, 2639. lpp., 10.–12. punkts, un Pirmās instances tiesas 1995. gada 27. jūnija spriedums lietā T-186/94 *Guérin automobiles/Komisija, Recueil*, II-1753. lpp., 39. punkts).
- 46 Turklāt fiziskai vai juridiskai personai ir interese celt prasību pret aktu tikai tad, ja šī akta atcelšanai pašai par sevi var būt juridiskas sekas (skat. Tiesas 1986. gada 24. jūnija spriedumu lietā 53/85 *AKZO Chemie/Komisija, Recueil*, 1965. lpp., 21. punkts).
- 47 Tātad ir jāpārbauda, vai abi apstrīdētie akti ietekmē prasītājas intereses, noteiktā veidā izmainot tās juridisko stāvokli, un vai tie ir prasītājai nelabvēlīgi akti.

Par prasības pieņemamību tiktāl, ciktāl tā ir vērsta pret 2002. gada 4. decembra lēmumu par Darījuma detalizētas pārbaudes sākšanu

— Lietas dalībnieku argumenti

- 48 Komisija apgalvo, ka, ņemot vērā nostāju, kādu Komisija ir pieņēmusi iepriekš, pamatojoties uz Padomes 1962. gada 6. februāra Regulu Nr. 17 Pirmā regula par EK

līguma [81.] un [82.] panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.) (Pirmās instances tiesas 2002. gada 7. marta spriedums lietā T-95/99 *Satellimages TV 5/Komisija, Recueil*, II-1425. lpp.), apstrīdētajam aktam piemīt tikai pagaidu raksturs, jo tas apstiprina Darījuma saderīguma ar kopējo tirgu šaubīgo raksturu un tātad ar to tiek sākta detalizēta pārbaude saskaņā ar Regulas Nr. 4064/89 6. panta 1. punkta c) apakšpunktu.

49 Tādējādi apstrīdētais akts atšķiras no noteiktiem galīgi saistošiem aktiem, ar kuriem Komisija izlemj par Regulas Nr. 4064/89 piemērojamību (Pirmās instances tiesas 1994. gada 24. marta spriedums lietā T-3/93 *Air France/Komisija, Recueil*, II-121. lpp.), par Kopienas konkurences tiesību noteikumu piemērojamību (Tiesas 1978. gada 29. jūnija spriedums lietā 77/77 *BP/Komisija, Recueil*, 1513. lpp., un Pirmās instances tiesas 2000. gada 22. marta spriedums apvienotajās lietās T-125/97 un T-127/97 *Coca-Cola/Komisija, Recueil*, II-1733. lpp.) vai Kopienų valsts atbalstu režīma piemērojamību (Tiesas 1992. gada 30. jūnija spriedums lietā C-312/90 *Spānija/Komisija, Recueil*, I-4117. lpp., un 2001. gada 9. oktobra spriedums lietā C-400/99 *Itālija/Komisija, Recueil*, I-7303. lpp.).

50 Darījuma pārtraukšanas paildzināšana un pienākums uzņēmumiem sadarboties ar Komisiju, kas noteikti izriet no detalizētas pārbaudes sākšanas, ir tikai sekas, kas ir tādas pašas kā procesuālā akta iedarbība, un, neskarot procesuālo stāvokli, neietekmē prasītājas juridisko stāvokli (iepriekš minētais spriedums lietā *IBM/Komisija*, 17. punkts).

51 *Schneider* kļūdaini apgalvo, ka ar 2002. gada 26. jūlija *Legrand* cesijas līgumu nodibinātās saistības pārvērš apstrīdēto aktu lēmumā, kas aizliedz Darījumu. Pirmkārt, akta raksturs ir nosakāms atkarībā no tā juridiskā pamata, nevis no katra gadījuma īpašajiem apstākļiem. Otrkārt, *Schneider* noslēdza attiecīgo līgumu no pilnīgi brīvas gribas, jo termiņš, līdz kuram *Schneider* bija jāizpilda lēmuma par [uzņēmumu] sadalīšanu prasības, bija 2003. gada 5. februāris.

- 52 Kaut arī Komisija bija paziņojusi *Schneider*, ka tā nebija atbrīvota no pienākuma sagatavoties *Legrand* cesijai, neraugoties uz prasības celšanu — atcelt lēmumu par aizliegumu (lieta T-310/01) un lēmumu par [uzņēmumu] sadalīšanu (lieta T-77/02), *Schneider* tāpēc nebija jānoslēdz cesijas līgums līdz attiecīgo spriedumu pasludināšanai, kas bija paredzēta 2002. gada septembrī vai oktobrī. Vēl jo vairāk, *Schneider* varēja *Legrand* pārdošanu padarīt atkarīgu no atliekoša nosacījuma par Komisijas galīgu lēmumu, kurā tiktu atzīta Darījuma saderība ar kopējo tirgu, [izpildes].
- 53 Visbeidzot, Komisija uzdod jautājumu, kā prasītājam vēl arvien var būt interese celt prasību pret apstrīdēto aktu, ja pat pirms tā pieņemšanas ieinteresētā persona pati neatsaucami bija atteikusies no Darījuma, pilnībā cedējot *Legrand*, nesaglabājot tajā kontroli.
- 54 *Schneider* iebilst, ka neatkarīgi no apstrīdētā akta kvalifikācijas par procesuālo aktu vai lēmumu tā iedarbība izpaudās ne vien kā detalizētas pārbaudes par Darījuma saderīgumu ar kopējo tirgu sākšana, bet arī kā galīgs secinājums, ka Regula Nr. 4064/89 ir piemērojama Darījumam, kā arī jebkāds šī Darījuma netiešas atļaušanas aizliegums, Darījuma īstenošanas apturēšana uz vismaz četriem papildu mēnešiem, pienākuma uzlikšana paziņojumu veikušajām pusēm sadarboties ar Komisiju detalizētas izmeklēšanas laikā un, visbeidzot, saistošu un kļūdainu sprieduma lietā *Schneider I* un sprieduma lietā *Schneider II* izpildes pasākumu noteikšana.
- 55 It īpaši apstrīdētā akta rezultātā pēc vairāk nekā pusotra gada neskaidrību un pārkāpuma novēršanas pasākumu nozīmīgiem piedāvājumiem prasītājam zuda izredzes saprātīgā termiņā iegūt kontroli *Legrand*. Darījuma apturošas iedarbības saglabāšana būtu radījusi kaitīgu ietekmi kaut vai tādēļ vien, ka *Legrand* vadībā atstātu ģenerāldirektorātu, kura personīgās intereses atšķiras no akcionāru interesēm.

- 56 Saskaņā ar cesijas līgumu *Schneider* būtu bijis jāisteno tās tiesības pārtraukt [šo līgumu] vēlākais līdz 2002. gada 5. decembrim, proti, faktiski Komisijas rīcībā esošā termiņa, lai pieņemtu lēmumu, kas balstīts uz Regulas Nr. 4064/89 6. panta 1. punktu, pēdējai dienai. Tā kā Komisija apzinājās šo galīgo termiņu un klauzulas par atbildības apmēru nozīmīgumu cesijas līguma pārbaudes laikā, tā nevarēja neņemt vērā, ka 2002. gada 4. decembrī pieņemtā apstrīdētā akta rezultātā tika galīgi aizliegts istenot Darījumu.
- 57 Tātad apstrīdētā akta iedarbība bija salīdzināma ar to, kāda tiek radīta ar lēmumiem valsts atbalstu jomā par finansējuma izmaksāšanas pārtraukšanu un aizliegumu valstij, kas ir [atbalsta] saņēmēja, izmaksāt plānotos atbalstus līdz brīdim, kad procedūrā tiek pieņemts galīgais lēmums.
- 58 Visbeidzot, *Schneider* uzskata, ka, neraugoties uz Darījuma pārtraukšanu, ko tai lika darīt Komisija, tas neskar tās interesi prasīt apstrīdēto aktu atcelšanu. *Schneider* bija atteikusies izpildīt klauzulu par cesijas līguma laušanu tikai tāpēc, ka tā jau zināja, ka Komisija pieņems lēmumu, kas aizlieds Darījumu *de facto sinon de jure*.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

- 59 Saskaņā ar Regulas Nr. 4064/89 10. panta 5. punktu, ja Tiesa pasludina spriedumu, kas atceļ visu vai daļu no lēmuma, ko Komisija pieņēmusi saskaņā ar šo regulu, termiņi, kas noteikti šajā regulā, sākas no jauna no sprieduma pasludināšanas dienas.

- 60 Saskaņā ar šī paša panta 6. punktu, ja Komisija nav pieņēmusi lēmumu saskaņā ar 6. panta 1. punkta b) vai c) apakšpunktu vai saskaņā ar 8. panta 2. vai 3. punktu termiņos, kas noteikti attiecīgi 10. panta 1. un 3. punktā, tiek uzskatīts, ka koncentrācijas darījums atzīts par saderīgu ar kopējo tirgu, neskarot 9. pantu.
- 61 No tā izriet, ka kopš 2002. gada 22. oktobra sprieduma, ar kuru atceļ lēmumu par nesaderību, kas ir prasības priekšmets lietā T-310/01, pasludināšanas datuma koncentrāciju darījumu kontrolēm piemērojamie reglamentējošie termiņi atsākas no jauna attiecībā uz Darījumu.
- 62 Tādējādi Komisijas rīcībā kopš 2002. gada 22. oktobra bija vai nu viena mēneša vai sešu nedēļu termiņš, lai sāktu procedūru saskaņā ar Regulas Nr. 4064/89 6. panta 1. punktu, vai arī četru mēnešu termiņš, lai pieņemtu lēmumu saskaņā ar 8. panta 3. punktu, līdz kamēr netiek pieņemts netiešs lēmums par Darījuma saderīgumu par labu paziņojumu veikušajiem uzņēmumiem.
- 63 2002. gada 4. decembrī, pieņemot lēmumu sākt detalizētu Darījuma pārbaudi saskaņā ar Regulas Nr. 4064/89 6. panta 1. punkta c) apakšpunktu, Komisija ir izvērtējusi pieņēmumu, saskaņā ar kuru sprieduma par atcelšanu rezultātā bija jāatsāk procedūra, sākot ar sākotnējo paziņošanas [par Darījumu] pārbaudi.
- 64 Šāda izvēle, pastāvot konkrētā gadījuma apstākļiem, varēja ietekmēt paziņojumu veikušo uzņēmumu stāvokli vienīgi kā Padomes Regulas Nr. 4064/89 ieviešanas neizbēgamās sekas.

- 65 Vispirms, ja Komisija būtu izvēlējusies otru pieņēmumu, kas minēts iepriekš šī sprieduma 62. punktā, un uzskatījusi, ka lēmuma par nesaderību atcelšana ir izraisījusi procedūras atsākšanu detalizētas pārbaudes ietvaros, tā, lai šajā sakarā būtu nepieciešams jauns lēmums sākt procedūru īstenot šo pārbaudi, būtu ieguvusi reglamentējošo četru mēnešu termiņu sava lēmuma pieņemšanai, ņemot vērā varbūtējo apturēšanu.
- 66 Galīgais datums, kad vajadzēja izpildīt līgumu par *Legrand* cesiju konsorcijam *Wendel/KKR*, saskaņā ar līgumu tika noteikts 2002. gada 10. decembris, proti, datums, kas bija daudz agrāks par četru mēnešu termiņa, ko sāk skaitīt no sprieduma par atcelšanu pasludināšanas, beigām.
- 67 Tādējādi apstrīdētais lēmums, pat ja tā iedarbība izpaužas tādējādi, ka četru mēnešu termiņš sākas 2002. gada 4. decembrī, nevis šī paša gada 22. oktobrī, nevarēja noteiktā veidā izmainīt *Schneider* stāvokli attiecībā uz termiņiem, kādi ir jāievēro procedūrā, ja par atsauces datumu tiek pieņemts 2002. gada 10. decembris.
- 68 Turpinot — no faktu hronoloģijas pēc lēmuma par nesaderību atcelšanas hronoloģijas ir redzams, ka apstrīdētais lēmums nevarēja citādi ietekmēt prasītājas juridisko stāvokli.
- 69 Faktiski *Schneider* pēc sprieduma lietā *Schneider II* pasludināšanas nebija jāizpilda 2002. gada 30. janvāra lēmums par [uzņēmumu] sadalīšanu, kas tika atcelts ar

spriedumu lietā *Schneider I* atceltā lēmuma par Darījuma nesaderību rezultātā, kur lēmums par [uzņēmumu] sadalīšanu bija piemērošanas pasākums.

- 70 Turklāt *Schneider* pēc tam, kad Komisija atsāka Darījuma kontroles procedūru un, pamatojoties uz iebildumiem, kurus tā tika iepriekš precizējusi, bija jāierosina iestādei cedēt aktīvus, kas varētu padarīt Darījumu par saderīgu ar kopējo tirgu attiecībā uz skartajiem valstu sektoriālajiem tirgiem, proti, Francijas sektoriālajiem tirgiem, attiecībā uz kuriem Pirmās instances tiesa netika noraidījusi lēmumā par nesaderību ietverto ekonomisko analīzi (skat. iepriekš šī sprieduma 19. punktu).
- 71 Tieši to prasītāja izdarīja 2002. gada 14. novembrī, vēlāk 27. novembrī un 29. novembrī, iesniedzot pārkāpuma novēršanas pasākumus, kas domāti, lai izvairītos no skarto tirgu [savstarpējas] pārklāšanās, atbildot uz Komisijas 2002. gada 13. novembra vēstuli, kurā tā precizēja savus iebildumus (skat. iepriekš šī sprieduma 22., 23. un 26. punktu).
- 72 Tomēr *Schneider* ar 2002. gada 2. decembra vēstuli informēja Komisiju par savu lēmumu pārdot *Legrand* konsorcijam *Wendel/KKR*, šādi atsakoties atsaukties uz klauzulu par cesijas līguma laušanu. *Schneider* apstiprināja savu lēmumu Komisijai ar 2002. gada 3. decembra telefaksu un šajā gadījumā precizēja, ka attiecībā uz *Legrand* pārdošanu *Schneider* vairs netika prasīts izrādīt jebkādu [papildu] iniciatīvu.
- 73 Šādi *Schneider* spontāni pirms paša apstrīdētā akta pieņemšanas izlēma pārdot *Legrand* konsorcijam *Wendel/KKR*, tādējādi atņemot priekšmetu Darījuma kontroles procedūras turpināšanai.

- 74 No tā izriet, ka, tā kā cesija bija kļuvusi par neatsaucamu, pēc pašas prasītājas izteikumiem pirms paša apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datuma [lēmums] nekādi nevarēja ietekmēt atteikšanos no Darījuma.
- 75 Šajā strīdā nav nozīmes apstākļiem, kas pēc pašas *Schneider* teiktā bija saistīti ar *Legrand* cesiju ar nosacījumiem, kurus bija noteikusi Komisija, vai tam, ka *Schneider*, iztrūkstot *Legrand* [valdes] priekšsēdētāja priekrišanai, nebija iespējams ierosināt pārkāpuma novēršanas pasākumus, kas vajadzīgi, lai saņemtu Komisijas piekrišanu Darījumam.
- 76 Faktiski, ja rīcībai, kādu Komisija ir izvēlējusies, šajā ziņā piemītošais varbūtēji kļūdainais raksturs var būt arguments, kas ir efektīvs, lai noskaidrotu, vai Komisija var sākt procesu par Kopienas ārpuslīgumisko atbildību attiecībā pret *Schneider*, nebūtu pietiekami lēmumam par detalizētas pārbaudes sākšanu piedēvēt tāda akta, kas ir nelabvēlīgs, raksturu.
- 77 Arī tam *Schneider* apgalvojumam, saskaņā ar kuru tā ir atteikusies izpildīt cesijas līgumā ietvertu klauzulu par [līguma] laušanu tāpēc, ka tā jau zināja, ka Komisija pieņems lēmumu, kas faktiski aizliedz Darījuma īstenošanu, nav nozīmes.
- 78 Pieņemot apstrīdēto lēmumu, Komisija faktiski ir aprobežojusies ar to, ka ir apstiprinājusi būtiskās šaubas, kādas tai vēl joprojām bija par Darījuma saderīgumu ar kopējo tirgu, un tā rezultātā saskaņā ar Regulas Nr. 4064/89 6. panta 1. punkta

c) apakšpunktu sāka detalizētu pārbaudi, kas paredzēta, lai tā varētu izskatīt šo jautājumu.

79 Visbeidzot, papildus var atzīmēt, ka 2002. gada 4. decembrī pieņemtais lēmums sākt formālu pārbaudes procedūru ir tikai sagatavojošs pasākums, kura vienīgais mērķis ir sākt izmeklēšanu, lai noteiktu faktus, pamatojoties uz kuriem, Komisija saskaņā ar šo procedūru galīgā lēmuma veidā izlemtu par Darījuma saderīgumu, raugoties no kopējā tirgus viedokļa.

80 Tas tā ir, ka strīdīgais akts ietver Darījuma apturēšanas paildzinājumu saskaņā ar Regulas Nr. 4064/89 7. un 10. pantu, kā arī pienākumu *Schneider* sadarboties ar Komisiju detalizētas pārbaudes laikā.

81 Tomēr šīs sekas, kas tieši izriet no Regulas Nr. 4064/89 un kuras dabiski izraisa iepriekšēja Darījuma saderīguma kontrole, ko aizsāk ar ieinteresēto uzņēmumu paziņojumu [par darījumu], nepārsniedz paša procesuālā akta iedarbību un tātad neietekmē *Schneider* juridisko stāvokli (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *IBM/Komisija*, 17. un turpmākie punkti) papildus tās procesuālajam stāvoklim, kas izriet no Regulas Nr. 4064/89 noteikumiem.

- 82 Tas, ka *Schneider* saprata, ka tai saskaņā ar tās teikto tiek liegtas izredzes pārņemt kontroli pār *Legrand* vēlamajā termiņā un *Legrand* vadībā paliek ģenerāldirektorāts, kura intereses atšķirās no akcionāru interesēm, nav saistīts ar apstrīdētā akta pieņemšanu, bet gan ar Regulas Nr. 4064/89 noteikumu apturošo iedarbību, kas saistīta ar paziņojumu.
- 83 Tādējādi *Schneider* nevar pamatoti apgalvot, ka apstrīdētā akta pieņemšana bija šķērslis netiešai Darījuma atļaušanai, kas pretējā gadījumā būtu uzskatāma par iegūtu saskaņā ar Regulas Nr. 4064/89 10. panta 6. punktu ar termiņu 2002. gada 5. decembris, kas ir termiņš, kāds bija Komisijas rīcībā, lai sāktu detalizētu pārbaudi.
- 84 No tā izriet, ka 2002. gada 4. decembra aktu nevar uzskatīt par prasītājam nelabvēlīgu aktu.
- 85 Prasītājas arguments, saskaņā ar kuru apstrīdētais akts ir pielīdzināms lēmumam sākt valsts atbalsta pārbaudes procedūru saskaņā ar EKL 88. panta 2. punktu, nepadara šādu secinājumu par spēkā neesošu.
- 86 Šāda lēmuma, pat ja tajā uz laiku, piešķirot jaunu valsts atbalstu, tiek kvalificēts valsts pasākums, kaut gan attiecīgā dalībvalsts var nepieņemt šai kvalifikācijai, rezultāts ir tāds, ka šai dalībvalstij tiek radīts pienākums, kas automātiski neizriet no

EK līguma, proti — mainīt savu rīcību, apturot minētā pasākuma īstenošanu (skat. šī sprieduma 49. punktā minēto spriedumu lietā Spānija/Komisija, 20. un 24. punkts, un šī sprieduma 49. punktā minēto spriedumu lietā Itālija/Komisija, 56.–59. punkts).

- 87 Savukārt pats apstrīdētais akts neietver nekādu ar rīcību saistītu pienākumu, kas jau nebūtu ticis radīts ar koncentrācijas darījuma paziņošanu Komisijai pēc attiecīgo uzņēmumu iniciatīvas.
- 88 Ņemot vērā, ka sekas, kādas ir radušās apstrīdētā akta rezultātā attiecībā uz *Schneider* procesuālo stāvokli, ietilpst Regulas Nr. 4064/89 noteikumos, kuras likumā *Schneider* neapstrīd, argumentu, uz kuru *Schneider* atsaucas par iespējamo tiesību aizsardzības līdzekļu nepieejamību pret apstrīdēto aktu, vēl jo mazāk var pieņemt.
- 89 Pirmās instances tiesa atzīmē, ka jebkurā gadījumā *Schneider* varēja iesniegt Kopienų tiesā izskatīšanai prasību atcelt tiesību aktu, kas gadījumā, kad šis akts nebūtu tai labvēlīgs, būtu vērsta pret galīgo lēmumu, kurā tiek izlemts par Darījuma saderīgumu ar kopējo tirgu Darījuma kontroles procedūras noslēgumā, ja *Schneider* kontroles procedūras laikā nebūtu atteikusies no Darījuma, pārdodot *Legrand* konsorcijam *Wendel/KKR*, šādi vedinot Komisiju izbeigt procedūru bez šāda galīga lēmuma pieņemšanas.
- 90 Tā rīkojoties, *Schneider* pati sev liedza iespēju papildus apstrīdēt konkrētā apstrīdētā akta varbūtējo nelikumību, pamatojot prasību, ko tā būtu varējusi celt pret šādu galīgo lēmumu, ja nebūtu notikusi šāda atteikšanās.

- 91 Tadējādi prasība ir jānoraida kā nepieņemama, jo tā ir vērsta pret 2002. gada 4. decembra lēmumu par Darījuma detalizētas pārbaudes sākšanu.

Par prasības pieņemamību tiktāl, ciktāl tā ir vērsta pret 2002. gada 13. decembra lēmumu, ar kuru izbeidz Darījuma kontroles procedūru

— Lietas dalībnieku argumenti

- 92 Saskaņā ar Komisijas teikto *Schneider* tā arī nav pierādījusi, ka akts par Darījuma kontroles procedūras izbeigšanu, kas tika pieņemts 2002. gada 13. decembrī, ir noteiktā veidā izmainījis tās juridisko stāvokli.
- 93 *Schneider* veiktās *Legrand* cesijas rezultāts izpaudās ne vien kā atbrīvošana no Komisijas lēmuma par Darījuma saderīgumu ar kopējo tirgu pieņemšanas, bet arī padarīja neiespējamu šāda lēmuma pieņemšanu un pat izmeklēšanas, kurai vairs nav priekšmeta, turpināšanu. Patiesais lēmums bija *Schneider* pieņemtais lēmums — atteikties no darījuma, cedējot *Legrand*. Komisija ir aprobežojusies ar to, ka to ir pieņēmusi zināšanai un ir informējusi *Schneider*, ka tās lieta tiek izbeigta. Vēstulei, kas ir tikai informatīva, nav juridiski saistošas iedarbības, un tādējādi tā nevar būt prasības atcelt tiesību aktu priekšmets (Pirmās instances tiesas 1999. gada 30. septembra rīkojums lietā T-182/98 *UPS Europe*/Komisija, *Recueil*, II-2857. lpp., 44. punkts).

94 *Schneider*, kas uzsver, ka nav atsaukusi paziņojumu par Darījumu, uzskata tieši pretēji, ka par aktu par [procedūras] izbeigšanu var celt prasību atcelt tiesību aktu, jo Komisija, kas ir pilnvarota konstatēt pārkāpumu un par to sodīt, noteikti pieņem aktu ar juridiski saistošu iedarbību, tāpēc ka ar to tiek izbeigta izmeklēšana, ko tā ir sākusi sūdzības rezultātā. Par vēstulēm par klasifikāciju, ar kurām tika izbeigta lieta, varēja celt prasību, jo tām bija lēmuma saturs un saistoša iedarbība, kas izpaudās kā uzsāktās izmeklēšanas izbeigšana (Pirmās instances tiesas 2001. gada 20. marta rīkojums lietā T-59/00 *Compagnia Portuale Pietro Chiesa/Komisija*, *Recueil*, II-1019. lpp., 42. punkts).

95 Turklāt tiktāl, ciktāl *Schneider* nevarēja apstrīdēt lēmuma par [pārbaudes] izbeigšanu likumību un tādējādi atsaukties uz lēmuma par detalizētas pārbaudes sākšanu prettiesiskumu, tai tika liegta jebkāda tiesiskā aizsardzība.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

96 *Schneider* veiktās *Legrand* cesijas konsorcijam *Wendel/KKR* rezultātā paziņoto Darījumu varēja uzskatīt tikai par atsauktu, un šī Darījuma kontroles procedūrai, ko Komisija atsāka 2002. gada 22. oktobra spriedumu par atcelšanu rezultātā, vairs nebija priekšmeta, kā to Komisija tika atzīmējusi savā 2002. gada 13. decembra vēstulē, ar kuru tika izbeigta procedūra.

- 97 Faktiski ar šo vēstuli Komisija ir aprobežojusies ar to, ka ir pieņēmusi zināšanai, ka tās pārbaudes priekšmets ir izzudis, un informējusi prasītāju par formālu procedūras pabeigšanu.
- 98 Apstāklim, ka *Schneider* nav formāli atteikusies no sākotnējā paziņojuma par Darījumu, nav nozīmes šajā analizē, jo *Schneider* atteikšanās no darījuma bija pietiekama, lai kontroles procedūrai zustu tās priekšmets.
- 99 Veltīgi *Schneider* atsauca uz iepriekš minēto rīkojumu lietā *Compagnia Portuale Pietro Chiesa*/Komisija, kas tika taisīts attiecībā uz sūdzības, kurā tika uzrādīti konkurences tiesību noteikumu pārkāpumi, klasifikāciju.
- 100 Faktiski rīkojumā, uz kuru atsauca *Schneider*, un judikatūrā, ko tā min 41. un 42. punktā, ir noteikts, ka ar privātpersonu sūdzības, ar kuru tās Komisiju lūdz konstatēt konkurences tiesību noteikumu pārkāpumu un par to sodīt, klasifikāciju šīs sūdzības pārbaudes procedūras beigās tiek galīgi noteikta iestādes nostāja. Savukārt strīdīgais akts par izbeigšanu neietver nekādu Komisijas nostāju, un tajā tikai ietverti secinājumi, kas neizbēgami izriet no faktiskajiem apstākļiem, kuri padara kontroles procedūru par tādu, kam vairs nav priekšmeta.

- 101 Tādējādi 2002. gada 13. decembra lēmums, ar kuru izbeidz kontroles procedūru, nav prasītājam nelabvēlīgs akts.
- 102 No tā izriet, ka prasība tāpat ir jānoraida kā nepieņemama, jo tā ir vērsta pret 2002. gada 13. decembra lēmumu, ar kuru pabeidz Darījuma kontroles procedūru.
- 103 Attiecībā uz *Schneider* pieprasīto tiesas aizsardzību pret nelikumībām, kuras, pēc tās domām, Komisija ir izdarījusi sprieduma lietā *Schneider I* un sprieduma lietā *Schneider II* rezultātā atsāktās kontroles procedūras laikā, turklāt var atzīmēt, kā tas izriet no prāvas priekšvēstures izklāsta, ka prasītāja vēlāk ir cēlusi prasību par kaitējuma, kas, pēc tās domām, tai ir nodarīts šo nelikumību rezultātā, atlīdzību.
- 104 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasība kopumā ir jānoraida kā nepieņemama.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 105 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums nav labvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

- 1) **prasību noraidīt kā nepieņemamu;**
- 2) **prasītāja sedz savus, kā arī atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus.**

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2006. gada 31. janvārī.

Sekretārs

E. Coulon

Priekšsēdētājs

H. Legal